

1. Una hamburguesa de 200 quilos

UN AVÍS de bon començament: en aquesta història hi haurà moltes bromes, començant per la del lloc on transcorre, Lake City. En efecte: tot i que Lake City vol dir «Ciutat del Llac», està situada enmig del desert d' Austràlia.

Conta la llegenda que el nom li va posar el seu fundador, un aventurer anomenat Algernon Connor, que en arribar va veure un miratge: un bonic llac envoltat de palmeres enmig de la sorra. Tot i això, i descomptats els miratges, Lake City és enmig d'un desert sense rastre d'aigua ni de palmeres. L'única vegetació de la zona són matolls ressecs i cactus.

Em dic Sara Finnegan, vaig néixer a Lake City fa dotze anys i us explicaré aquesta història en primera persona. Els protagonistes som el meu germà Ted i jo, que fem de detectius aficionats: som fills del xèrif de Lake City i l'ajudem a resoldre casos molt misteriosos. El primer que us

explicaré té un títol cridaner i fidel a la realitat: *L'enigma de l'hamburguesa gegant*.

Però a quina hamburguesa gegant es refereix? Us ho explicaré des del principi.

Tot va tenir lloc durant la celebració de la Burger Challenge, la principal festa de Lake City. Es tracta d'una celebració sorprenent i original: un cop l'any, venen a la nostra ciutat els golafres més golafres d' Austràlia per participar en un concurs de menjar hamburgueses. Guanya qui es cruspeix més hamburgueses en un sol dia. Tot i que se celebren concursos semblants en altres ciutats, el de Lake City és el més important.

Perquè us imagineu la magnitud del tiberi, esmentaré els noms i les marques dels guanyadors de les últimes edicions:

— Larry Coryell, d'Alice Springs, 83 hamburgueses.

— Frank Kimball, de Tasmània, 84 hamburgueses.

— Steve MacDermott, d'Adelaida, 87 hamburgueses.

Com podeu veure, els concursants superen cada any el rècord. Això passa gràcies a un clima de competència i companyonia sense parió.

Durant la Burger Challenge, Lake City s'omple de gent de tot Austràlia. Venen concursants i badocs des de Perth, Darwin, Melbourne i Sydney. Els hotels estan a vessar de clients. Els restaurants, col·lapsats. I acompanyem colles de turistes a veure l'Uluru, la famosa roca rogenca que s'aixeca enmig del desert.

A la plaça principal de Lake City hi ha un monument a l'hamburguesa: el pa és una estàtua de marbre blanc, l'hamburguesa és de marbre marró i l'ampolla de quètxup, de marbre rosat. Davant del pedestal hi ha el Burger Theatre, que és on se celebra el concurs anual.

Allà va ser on ens vam dirigir en Ted i jo per assistir al concurs, a cavall d'en Fred, el nostre

dromedari. I suposo que ara us preguntareu dues coses.

Primera: hi ha dromedaris a Austràlia? Resposta: sí, els van portar els anglesos des del Pakistan durant el segle XIX, perquè treballassin en la construcció del ferrocarril. Acabades les obres, els van deixar en llibertat i ara a Austràlia hi ha gairebé tants dromedaris com al Sàhara.

Segona: poden dos nens muntar un sol dromedari? Resposta: sí, un a la part de davant de la gepa i el segon a la part de darrere.

Vam aparcar en Fred davant del teatre, just al costat d'una limusina vermella. Tothom la co-

neix a Lake City: és el mitjà de transport preferit d'en Tom Neville, l'alcalde.

Abans d'entrar, vam agafar en braços la Maggie, la nostra mascota. La Maggie és una cangur molt simpàtica. A Austràlia no és estrany que els nens tinguin cangurs al jardí de casa i que juguin amb ells: són afectuosos com els gossos i suaus com els gats.

A sobre de l'escenari del teatre hi havia una gran pancarta que deia:

Burger Challenge, 2018

Lake City

25 anys amb les millors hamburgueses!

A sota de la pancarta hi havia els concursants, que eren més d'un centenar i s'arreglaven en taules molt llargues. En cada taula hi havia safates plenes d'hamburgueses, que els concursants havien d'anar menjant l'una rere l'altra. Els meus pares no participaven en el concurs, però es passejaven entre les taules.

El meu pare, el xèrif Adrian Finnegan, amb el barret vaquer i la pistola a la cintura, s'encarregava de la seguretat, amb l'ajuda dels seus agents de confiança, en Jim Jimson i en John Johnson.

La meva mare, la Laura Kent, era la jutgessa suprema del concurs i tenia a les seves ordres un equip de col·laboradores que comptaven les hamburgueses que es menjava cada participant. Com que és una experta en informàtica, traslladava les dades a un ordinador central, i el públic podia seguir els resultats en una pantalla gegant. Resultava molt emocionant, perquè es veia l'evolució del concurs en temps real.

En el moment d'entrar al teatre, els primers llocs de la classificació eren aquests:

Phineas Fat, 56 hamburgueses.

Steve MacDermott, 52 hamburgueses.

Mats Anderson, 51 hamburgueses.

En Phineas Fat, doncs, anava destacat amb relació al vencedor de l'any anterior, l'Steve MacDermott.

Quan ja gairebé s'havien acabat les hamburgueses de les safates, va arribar el moment més esperat de la Burger Challenge. L'alcalde es va aixecar, es va adreçar a un micro situat al centre de l'escenari i va fer un discurs:

—S'acosta el moment de la veritat, senyores i senyors. Aviat coneixerem el guanyador de l'edició del 2018. És l'hora de l'hamburguesa gegant!

Aplaudiments, visques i xiulets van interrompre l'alcalde durant uns instants.

—D'aquí a uns minuts —va prosseguir— se servirà l'hamburguesa gegant, que ja s'ha convertit en una tradició a Lake City. Es repartirà a parts iguals entre els concursants de la Burger Challenge. Obrin bé els ulls. És una hamburguesa de 200 quilos! La més grossa del món!

Hi va haver més aplaudiments i crits de joia.

—Visca en Tom Neville!

—Visca el nostre alcalde!

Per tal de deixar tot el protagonisme a l'hamburguesa gegant, l'alcalde va abandonar l'escenari i va seure a la seva taula, que compartia amb el pizzer Vito Pavone i en Phineas Fat. En Tom Neville també participava en el concurs!

Perquè us feu una idea del que significa una hamburguesa de 200 quilos, us faré uns números senzills. Si una hamburguesa corrent pesa 200 grams, només cal una simple divisió per deduir que l'hamburguesa gegant pot dividir-se en... mil hamburgueses individuals!

Tot estava preparat per a un moment que cada any és molt solemne: l'hamburguesa gegant sortiria a l'escenari del Burger Theatre sobre les espatlles de quatre cowboys.

Però aquesta escena entranyable no es va produir. Primer va passar una cosa molt rara. Un dels concursants, que era en una cantonada, de sobte, va caure a terra queixant-se de dolor i va començar a gemegar:

—Uf! Tinc mal de panxa. He menjat massa hamburgueses! Són dolentes per a la salut!

Els del seu voltant es van mostrar perplexos. Les hamburgueses, dolentes per a la salut? Aquesta era una idea estrambòtica en una ciutat com Lake City, amb una població de prop de 10.000 habitants i 100.000 caps de bestiar, gairebé tot boví. Aviat es van sentir veus i murmuris.

—Com es diu, el paio malalt?

—Gerald Green.

—Green? Amb aquest nom tan «verd», segur que s'estima més l'enciam que les costelles.

La gent de Lake City, com la de totes les ciutats ramaderes del món, adora la carn de vedella tant com menysprea els vegetals. Als cowboys els disgusta tot el que sigui de color verd.

Però el més estrany va venir a continuació. Tot d'una, hi va haver una apagada. El teatre va quedar a les fosques.

Es van sentir veus i xiscles de por i desconcert. I també preguntes i respostes aïllades:

—Què passa aquí?

—Qui ha apagat el llum?

—Ningú no té cap llanterna?

—No.

—Però els mòbils tenen llanterna!

Aviat es van encendre dotzenes de pantalles de mòbils. No hi havia gaire llum, però prou com per descobrir que, aprofitant l'apagada, el meu germà Ted s'havia cruspit el plat de patates fregides del seu veí.

Aleshores va tornar la llum. I, quan semblava que es restabliria la normalitat, va succeir el fet més anormal de tots. Es va sentir un crit molt agut, com els de les pel·lícules de terror:

—Aiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!

Després, silenci. Un silenci sepulcral. Fins que va aparèixer corrent una senyora de mitjana edat. Era la Margaret Trudeau, la xef de la cuina. Va avançar unes passes, trontollant.

—L'hamburguesa gegant ha desaparegut!
—va exclamar.

I, tot seguit, es va desmaiar.

2. El xèrif Finnegan investiga

EN AQUEST punt de la història, cal fer un parell d'observacions.

Primera: la senyora Trudeau que, com s'aprecia pel seu cognom, és d'origen francès, es va desmaiar d'una forma molt lànguida, atractiva i elegant. Això és el que tenen les senyores franceses: són elegants fins i tot desmaiant-se.

Segona: tothom va quedar bocabadat, i n'hi havia per a això i per a molt més. Com podia haver desaparegut l'hamburguesa gegant? En general, desapareixen coses petites com agulles, mòbils, guants o monedes de mig dòlar. Però com pot evaporar-se una hamburguesa de 200 quilos?

Aleshores, el pare es va plantar davant el micròfon i va pronunciar un discursset:

—Tranquils, senyores i senyors. Soc l'Adrian Finnegan, xèrif de Lake City. Que no surti ningú! He d'interrogar tots els testimonis, un per un.